

AZMİN, DOLAYISIYLA NİYAZİ BEYİN ZAFERİ

Yusuf ÖZMERDİVENLİ*

ANILARINIZI PAYLAŞTIKÇA BAŞKA HAYATLARIN AKIŞINI DEĞİŞTİREBİLİRSİNİZ

YAŞADIKLARINIZ YAZILMADIKÇA ANI DEĞİLDİR

Anı insan belleğinde iz bırakan olay ve olguları gerçek deneyimleri anlatır.

Anı, Arapçada "hatıra" sözcüğünün karşılığıdır. Terim anlamı olarak " bir kimsenin başından geçen ya da kendi döneminde ortaya çıkan olay ve olguları gözlemlerine ,bilgilerine dayanarak anlattığı yazı türüdür. Anıyı , "kişinin özel yada toplumsal yaşamı için yazdığı yazılar "olarak değerlendirmek de mümkündür. Anılar, yaşanan olayların insan belleğinde bıraktığı izlerdir. Anı yazan, yaşamakta olanı değil, yaşamış yansıtmaya çalışır.

Sözlü kültür geleneği günümüzde de etkisini sürdürüyor. Yazmaktan ziyade konuşmaya tercih eden bir toplumuz.

Anı yazmak, hayata dair yürekte iz yapmış kareleri bütün sıcaklığıyla anlatmaktadır. Yürekteki kayda değer seslerin diğer yüreklerde yankı bulmasını arzulamaktadır.

İnsan şu geçici dünyada kaybolup giderken geride hoş bir seda bırakmak ister. Anı yazmanın faydalarından bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

1-Geçmiş bir kez daha yaşamak ve yazma alışkanlığı kazanmak.

2-Anıları unutulmaktan kurtarmak .

3-Yok olup gitmesini göze alamadığımız bir gerçeğe kalıcılık kazandırmak.

4-Anıyı oluşturan olayı, durumu , yerleri, kişileri söz konusu edip, başkalarının bilgisine, yararına sunmak.

5-Gelecek kuşaklara geçmişten sonuçlar çıkarıp sunmak.

6-İnsanoğlunun ;yaşantılarını, deneyimlerini başkalarıyla paylaşmak gereği duymak.

7-Bazen yaşadığımız güzel bir anın bayrak gibi dalgalanarak görülmesini paylaşılmasını isteriz. Bazen de bizim özelimiz de olup kaybolmasına kıyamadığımız yaşamışlıkları tarihe not düşmek gelir içimizden

8-Anı yazarak yaşanmış ve bir daha tekrarı olmayan anlardan çıkardığımız hayat dersleriyle bir buket tecrübe sunarız gelecek nesle. Ya da dostlarımızın hayat bahçemizde dolaşmasını isteriz.

9-Toplumun sosyal hayatlarında anı anlatmak (hatıra nakletmek) önemli bir gelenek .Özellikle yaşlı insanların kendilerinden daha genç kimselere daha önce geçirdikleri ,yaşadıkları ilginç olayları nakleder.

10-Kimi zaman insan, yaşamında iz bırakan acı ya da tatlı olayların kendisiyle beraber unutulup gitmesini istemez .Yaşadığı güzellikleri, ders alınması gereken durumları ,tecrübeleri birileriyle paylaşmak ister. Bunu gerçekleştirmenin en güzel yolu anı yazmaktır.

Hayatın tam merkezinde yer alan ve anı yönünden mümbit zeminde bulunan Milli Eğitim camiası mensuplarının maalesef anı yazma alışkanlığı yoktur.Oysa Milli Eğitim faaliyetleri uygulamalarla hayat bulan bir olgudur.Milli Eğitim camiası mensuplarının anılarını da bu fasılda değerlendirmek gerekir.

Milli Eğitim mensupları bir yandan ülkenin sosyal yapısı ve eğitim düzeyi hakkında fikir verirken diğer yandan da insan yetiştirme ve eğitimi alanının gelişmesine önemli katkı sağlar.

Unutmayalım ki anı yazmak,aynı zamanda bizden sonraki kuşaklara,meslektaşlarımıza ve insanlığa , birikimlerimizi aktarmak için mesleğe yönelik bir vefa borcudur.

Aynı duygu ve amaçlarla, anılarınızı okuyucularımızla paylaşmak isterseniz köşemizde misafir olursunuz.

AZMİN ZAFERİ

HOCAM, BENİ ÖĞRENCİLİĞE KABUL EDERMİSİNİZ?

Dışarıdan lise bitirme sınavları, şimdiki Açık öğretim tarafından yapılmadan önce okullarda yapılırdı.Kayseri de bu konuda Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından görev yetkisi verilen dört okuldan birisi de Kayseri Lisesi idi.Mart ayı içerisinde dışarıdan lise bitirmeye müracaat edenlerin kayıtları yapılır .Öğretim yılı sonunda okullar kapanınca yaz dönemi,yeni öğretim yılı başlamadan iki hafta önce de güz dönemi sınavları olurdu.Böylece adaylar senede iki defa sınava girer,başarılı olduğu derslerden geçmiş olur;başarırsız olduğu derslerden ertesi yıla kayıt yenileyerek tekrar sınavlara girer ,bütün derslerden başarılı olunca da lise diplomasını alırlardı.

Mart ayında, kayıt döneminde öğrenci adaylarının bazıları kendileri gelirdi.Bazıları da Vergi Dairesi,Karayolları,Bankalar v.b kamu kurumlarında çalışanların da anne veya babaları kayıt yaptırmak için gelirlerdi.İlk defa Milli Eğitim Müdürlüğü'ne "Dışarıdan lise bitirme sınavlarına katılmak istiyorum" diye dilekçe verirlerdi.Milli Eğitim Müdürlüğü de havale yapar, evrakları tamam ise ben de gerekli kolaylığı sağlayıp kaydını yapardım.

Bir gün odamın kapısı vuruldu, içeriye 50-55 yaş civarında elinde evraklarla bir beyefendi girdi. Sempatik, saygılı görüntü sergileyen bu beyefendinin ilk sözü;"Hocam beni öğrenciliğe kabul eder misin? " oldu. Ben de; ilmin yaşı yoktur. Neden olmasın sen istedikten sonra tabi kabul ederim dedim. Ama ne yalan söyleyeyim. İçimden de ya kızını ya da oğlunu kayıt yaptıracak her halde şaka yapıyor dedim.

Evrakları alıp incelediğimde gördüm ki, kendi ortaokul diploması, hüviyet cüzdanı fotoğraf v.b kendisine ait kendi kayıt yaptırmak istiyordu. Kaydını yaptım.

-Niyazi Bey, Haziran ayı ortalarına doğru sınav günlerini belirten çizelgemizi astırdım ona göre sınavlara girersin. Siz ortaokul mezunu olduğunuz için lise1,2,3. sınıflar için toplam 30 dersten sınava gireceksiniz dedim.

-Hocam, ben kamuda çalışıyorum 25 yıllık Devlet memuruyum. Feleğin sillesini yedim tahsilime devam edemedim. Benim yetiştirdiğim kişiler lise mezunu olarak yanımda çalışıyor. Benden fazla maaş alıyorlar. Bir müddet sonra başıma şef oluyorlar. Her yönden okuyamamanın ezikliğini

hissediyorum. Size söz veriyorum Matematik, İngilizce dersleri dışında diğer dersleri başaracağıma inanıyorum.

-Sen diğerlerini başarırsan onları da biz öğretmenler Kurulu'nda görüşürüz dedim vedalaştı gitti.

Yaz dönemi sınavları başladı. Mart ayında kayıt yaptırmış olanlar sınavlara giriyorlar. Bu Niyazi Bey her sınavda sınav salonunun en önünde yerini alıyordu. Sınav dönemi bitti. İlk girişte 30 dersten 18'ini başardı. Sonuçları öğrenmeye geldiğinde

-Niyazi Bey, sen bu hızla seneye kalan derslerini verip mezun olursun. Üniversite giriş sınavlarına başvurursan onu da kazanırsın.

-Olur mu Hocam başarabilir miyim?

-Sende bu azim olduktan sonra başarırsın. Ekim ayında üniversite giriş sınavları başvurusu başladığında gel ben giriş formu doldurmanda yardımcı olurum.

Geldi başvurusunu yaptı. Ertesi yıl sınavlar sonunda Kayseri Lisesi'nden mezun oldu. Lise diplomasını aldı Açık öğretimden 4 yıllık üniversiteyi de kazandı. Bizlerle vedalaştı gitti.

Aradan yıllar geçti. Erciyes Üniversitesi'nde bir işim vardı. Onu hallettim. Kayseri Lisesi'ne dönmek için otobüs durağında bekliyordum. Durağa resmi bir araba yanaştı. İçinden Niyazi Bey indi:

-Yusuf Hocam şehre gidecekseniz herhalde. Buyurun götürüyüm dedi.

-Teşekkür ederim. Niyazi Bey. Belediye otobüsü az sonra gelir. Durak da okulun önünde.

-Hocam sizin iyiliğinizi nasıl unutturum. İzin verirseniz ben götürüyüm diye ısrar edince arabasını bindim. Okula gelinceye kadar sohbet ettik. Sohbeta birazda okulda benim odamda devam ettik.

-Hocam, eğitimin yerini hiçbir şey tutmaz. İnsanın meslek hayatında farklı iş alanlarında kendini göstermesi ancak alınan eğitimle mümkün olabiliyor. Bu eğitimlerin diplomalandırılması profesyonel hayat için büyük önem taşıyor. Devir etiket devri, diplomalı olmak devri. Biliyorsunuz dışarıdan liseyi, müteakiben üniversiteyi bitirdim. Hayatım değişti.

Zamanında ailevi sebeplerle okuyamamıştım. Ortaokul mezunu olarak kamu kuruluşunda işe girdim. Üstlendiğim her işin en iyisini yapmak prensibimdir. Görevimde başarılıydım. Kurumumuzda yeni kişiler işe başladığında ben onları bilgimle tecrübe ve deneyimlerimle yetiştiriyordum. Ancak bunlar lise mezunu olarak işe başladıkları için benden fazla maaş alıyorlar, yükseliyorlar, şef vb oluyorlar, ben ise ortaokul mezunu olduğum için allame de olsam yerimde sayıyordum. Ortaokul mezunu olarak emekli olduğumda emekli ikramiyem TL, emekli maaşımTL olacaktı. **Yaptığım görevi hiçbir fedakârlıktan çekinmeden azimle, gayretle sabırla yapıyor, amirlerim tarafından takdir ediliyordum. Ama tahsil seviyem her şeyde önüme set çekiyordu. Bütün bunlar beni tetikledi. Yarım kalan tahsilimi bitirmeye yönlendirdi. Liseyi bitirdim, sizin teşvik ve desteğinizle üniversiteyi de bitirdim. Yaşantım değişti.**

Sizden lise diplomamı alınca kurumuma verdim. İntibakım yapıldı. Maaşım arttı ve şef oldum. Üniversite diplomamı alınca da kurumuma verdim, yine maaşım yükseldi. Hemen müdür yardımcısı oldum. **Şimdi de kurumun müdürüyüm.** Makam arabası ve Lojman tahsis edildi, lojmanda

oturuyorum. Örnek adam oldum. Lojmandaki konu komşu bana saygılarının yanında çocuklarına örnek alınan, hayranlık duyulan kişi olarak gösteriyorlar.

-“Bak Niyazi Bey bu yaşta liseyi bitirdi, üniversiteyi bitirdi, zirveye yükseldi. İlham ve örnek alın” diyorlar.

-Hocam: Atalarımız “yitik bulununca yorgunluk çıkarmış” derler. Gerçektende bu yaşta azmettim, yılmadım, çalıştım, başardım. Mutluyum. **Daire arkadaşlarım hafta içinde işten çıkınca ve hafta sonunda kahveye, lokale gidip oyun oynarken ben öğrenci gibi masama oturup ders çalıştım ve içimde ukde olan tahsilimi tamamladım. Hedefime ulaştım.** Şimdi üniversite mezunu müdür olarak emekli olursam TL emekli ikramiyesi, aydaTL emekli maaşı bağlanacak. Ayrıca hedefe ulaşmış olmanın verdiği mutluluk ise hiçbir parayla ölçülmez.

-Niyazi Bey, siz bunları anlattıkça çok duygulandım. Sonuçtan bende memnun kaldım. Kayıt için odama ilk geldiğiniz gün film şeridi gibi gözümün önüne geldi. Hatırlıyor musunuz? 50 yaş civarında bir delikanlı(!) olarak **“Hocam beni öğrenciliğe kabul eder misiniz?”** diyerek girmiştiniz. Şimdi ise çalışmış, başarmış, hedefine ulaşmış, zirveye yükselmiş, çalıştığı kamu kurumuna müdür olmuş, adeta zafer kazanmış bir komutan edasıyla karşımda ve odamdasınız. Çok memnun oldum. Sizin gibilerle iftihar ediyor, gurur duyuyorum. Sizin bu önlenemez yükselişinizde katkı oldu, size yeterince rehberlik yapabildiysem ne mutlu bana. Tekrar tebrik eder, başarılarının devamını dilerim.

Bazı kişiler, yazsam hayatım roman olur, film olur derler. Gerçekten roman olacak film olacak bir örnek sergilediniz. Ekmek elden su gölden hesabı, her şeyi hazır bulup okuluna hor bakan, okumayan gençlerimizin sizin bu hayatınızdan alacakları çok dersler, tüyolar, prensipler vardır herhalde. **Öğrencilerimize, gençlere ve sizin gibi hayatın sillesini yiyerek tahsilini yarım bırakmış delikanlılara(!) neler tavsiye edersiniz?** Sohbetimizi sizin tavsiye ve önerilerinizle bitirelim:

Kitap okumak dünyanın en faydalı işlerinden birisidir. İsteddiğiniz zaman istediğiniz yerde okuyabilirsiniz. Her zaman size kapıları açıktır. Asla geri çevrilmezsiniz. Siz de onları yalnız bırakmayın kitap okuyun. Kitap seviyorsanız, ömrünüz boyunca mesutsunuz demektir.

Unutmayalım ki kaybettiğimiz paramız telafi edilebilir, fakat kendimize ve insanlığa faydası olmayacak işlerle, oyunlarla v.b. ile boşuna harcadığımız zaman geri kazanılamaz.

Meşhur Edison’un **“Başarının % 1 biri zeka, % 99 u alın teridir”**. Sözü çalışma masamın üstüne asmıştım. Okuduğum kitapların birisinde bilge Konfiçyüs’ün bir sözü ile karşılaştım: **“Karanlığa küfretmeyi bırak! Bir mumda sen yak.”** Bu söz tamda beni anlatıyordu. İşte bu vicdan azabı ile kıvranırken, okumamış olmanın ezikliğini yaşarken karınca kararınca dışarıdan lise bitirmeye karar verdim.Sizin teşvikinizle hedefimi yükselttim, bu günlere geldim. Azmin elinden hiçbir şey kurtulamaz. Yeter ki azmediniz.

***Kayseri Lisesi Emekli Fizik Öğretmeni ve Müdür Yardımcısı (Kayseri Özel Fen Bilimleri Anadolu Lisesi Müdürü)**